

Vieną naktį gausiai pasnigo. Sniegas nuklojo namų stogus, medžius, automobilius. Gatvės ir keliai tapo nepravažiuojami. Rytą žmonės puolė kasti sniego nuo takų ir gatvių. Bet niekas negelbėjo – jo buvo labai daug! Todėl daugelis pasiliko namuose.

Tą dieną pamokos vyko nuotoliniu būdu. Kai tik jos baigėsi, miestelio vaikai iškurnėjo į lauką. Jie džiaugėsi drėgnu sniegu: mėtėsi gniūžtėmis, statė tvirtoves ir slėptuves, lipdė sniego senius. Vakare vieno namo kieme stovėjo net keturi sniego seniai.

Kai viskas nurimo, vienas sniego senis sujudėjo. Jis apsidairė, išskleidė skėtį ir garsiai sušuko:

- Ohoho, ir vėl žiema žiemužė! Buskite, vyručiai, buskite!

Prabudo antras besmegenis, pasiražė, koja pabandė sniegą ir tarė:

- Žiema? Tai naujieną pasakei - nepamenu, kad kada būčiau gimęs vasarą. Oi, ant mano galvos - arbatinukas! Gal kas šaltos arbatos norėtų?

Sujudėjo ir trečiasis. Pasitaisė kibirą ant galvos ir tarė:

- Jūs tik pažiūrėkite į šitą mažuliuką! Kalnai sniego, o jį kažkas tokį mažą nulipdė! Tikras sniego kukuliukas!

Atkišęs šluotą švelniai kepštelėjo mažiausią sniego senį.

- Kutena, oi, kaip kutena! - linksmai spygtelėjo mažylis.

Žvilgtelėjo aukštyn į savo brolius ir liūdnai atsibuso.

Jis tikrai buvo labai mažas.

- Kur dingio vaikai, kurie mus nulipdė? - paklausė mažylis.
- Gal juos vėjas nupūtė, ar sniegas užklojo? O gal alkani katinai sugrauzė? - svarstė senis su arbatiniu.
- Nesąmonė! Vaikai dabar namuose. Matote - namo langai šviečia, - paaiškino sniego senis su peteliške ir skėčiu.
- Namuose? O ką ten veikia? - toliau klausinėjo mažylis.
Bet nė vienas besmegenis nežinojo, ką tuo metu veikė vaikai.
Paprastai besmegeniai nėra labai smalsūs. Ir dažniausiai bijo aukščio.
Bet tik ne šitie! Šitie nutarė pašniukštinti.

- Ei mažyli, pasakok, ką matai, - klausinėjo besmegenis, stovintis pačioje apačioje.
- Matau vaikus, jie žiūri į mažą dėžutę.
- O ką rodo ta maža dėžutė?
- Rodo mažus žmogeliukus, kurie leidžiasi nuo kalno ant ilgų lentučių.
- A... rodo sporto varžybas, - patikslino senis su arbatiniu, akies krašteliu žvilgtelėjęs pro langą. - Kaip greitai jie laksto!
- Nebegaliu, čiudėsiu! - perspėjo besmegenis su peteliške. - A-apči!

